

ANN ROSMAN

MYRSKYN
SILMÄ

BAZAR

Ann Rosman

MYRSKYN
SILMÄ

Suomentanut Anu Heino

BAZAR

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Anu Heino
Ruotsinkielinen alkuteos Marvatten
Copyright © Ann Rosman 2020
First published by Albert Bonniers Förlag, Stockholm, Sweden.
Published in the Finnish language by arrangement with
Bonnier Rights, Stockholm, Sweden.
Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-376-290-9

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

Meri

*Suolainen, katkeran suolainen
on meri, ja kirkas ja jäätävä.
Paljon jää syvälle kätköön,
vaan kaiken on meri häätävä.
Villi, petomaisen villi
on tyrskyjen kimalteleva tanssi,
vaan kenempä ihmisen mieli
vois yletä kuin meren valssi.
Vahva, ikuinen ja vahva
on aaltojen mahtava vyöry,
ja ikuisessa meressä vahva
pehmeän katoava hyöky.
Anna siis elämäsi merelle.
Se uhrinsa tahtoo,
vaan lopulta, syvällä syvyyksissä,
lupaus paras on lepoon.*

Karin Boye, runokokoelmasta Hårdarna.

Prologi

HÄN TIESI SEN OLEVAN niille väärä paikka. Jos he tulisivat etsimään, he katsoisivat ensimmäisenä juuri täältä, mutta hänellä ei ollut mitään muutakaan paikkaa mihin niitä laittaa.

"Helvetti!"

Lennie mutisi kerta kerran perään kiristellen hampaitaan. Porraskäytävästä kuuluva ääni sai hänet jähmettymään paikoilleen, pidättämään hengitystään ja tuijottamaan ovea puolisen minuuttia, ennen kuin hän käänsi katseensa takaisin lattialla lojuvaan rahakasaan.

"Helvetin helvetin helvetti!"

Hän polvistui vaatekaapin eteen ja tunki setelit mustaan keilakassiin. Ne saivat luvan olla siellä siihen asti, kun hän tulisi seuraavan kerran maihin. Kun hän olisi taas merillä, niin kaikki järjestyisi. Siellä ne eivät pääsisi häneen käsiksi. Hän menisi Mokum Clubille ja sopisi uudesta toimituksesta, varmistaisi, että joka saatanan milligramma tulisi perille, viimeistä vitivalikoista hiukkasta myöten, hän näyttäisi heille, että he voisivat luottaa häneen, että kyse oli ollut virheestä, yhdestä ainoasta virheestä, helvetti, eikö kuka tahansa voinut tehdä virheitä? Hän parantaisi tapansa. Jopa Jankon oli pakko tajuta, että oli fiksumpaa antaa hänen jatkaa, sillä hän tunsu reitin, tunsu toimittajat ja oli hoitanut homman moitteettomasti. Edellistä kertaa lukuun ottamatta. Kyseessä oli kuitenkin ollut

vain yksittäinen juttu. Hän ei ollut pihistänyt kuormasta, ottanut vain oman osuutensa. Vain sen verran, että pääsisi jaloilleen.

Hän vilkaisi kännykkäänsä ja näki Jankon numeron taas näytöllä. Saatana! Kunhan hän vain pääsisi laivaan, voisi selvittää asian myöhemmin. Ne saisivat rahansa takaisin, mutta ensin hänen olisi saatava tilaisuus näyttää, että hän oli hoitanut asiansa kuntoon. Jos hän lähtisi sinne nyt rahojen kanssa, hän ei enää tulisi takaisin kotiin. Hän ei ollut idiootti.

Lennie paiskasi vaatekaapin oven kiinni, työnsi värisevän kännykän taskuunsa ja tunki muutaman vaatekappaleen Willysin muovipussiin ennen kuin poistui tuli hännän alla asunnosta.

Hän pysähtyi puoleksi sekunniksi viereisen asunnon ovelle. Äiti. Hänellä oli tapana aina käväistä äidin luona hyvästelemässä ennen seuraavan törnin alkamista, mutta nyt hänellä ei ollut aikaa. Hän ryntäsi portaat alas ja odottavan taksin luo. Hän ei välittänyt taksinkuljettajan ojentamasta kädestä, vaan viskasi pussin Mercanin takakonttiin ennen kuin istuutui takapenkille.

”Turvavyö”, kuljettaja huomautti. Aivan kuin turvavyö olisi ollut hänen suurin huolenaiheensa. Aivan kuin sillä olisi ollut ylipäänsä mitään väliä. Jessus. Lennie huokaisi ja napsautti turvavyön kiinni. Vilkaisi adventtikynttelikköä äidin ikkunas-
sa. Oli aivan liian aikaista laittaa kynttelikkö ikkunalle, hän ajatteli auton lähtiessä liikkeelle. Ei ollut vielä edes marraskuu.

Hän palaisi kuuden viikon kuluttua. Silloin kaikki olisi ohi. Hän hoitaisi koko paskan kuntoon. Hän sulki silmänsä ja kuuli moottorin kiihdyttävän.

Kännykkä värisi. Hän kaivoi sen esiin taskusta tupakan-
syttyttimen ja tupakanmurujen seasta. Teksti loisti näytöllä.

Tiedämme, mitä olet tehnyt.

1.

TYYNI JA SELKEÄ SYYSSÄÄ oli vaihtunut epävakaiseksi ja puuskaiseksi. Lokakuun viimeinen lauantai ei ollut poikkeus. Tuuli puhalsi pohjoisväylän suunnasta ja tempoi hiuksia ja vaatteita kuin näkymätön villipeto. Karin oli kuitenkin valmistautunut ja piteli tukevalla otteella lastenvaunuista, joiden kuomu oli nostettu tuulensuojaksi.

”Onpa ylellistä päästä päivälliselle valmiiseen pöytään”, hän sanoi hymyillen Johanille.

”Niinpä”, Johan vastasi. Karin kuuli huolen kumppaninsa äänessä. Tiesi, että Johan pelkäsi Sebastianin alkavan parkua.

”Lotta ja...?” Karin ei muistanut nimeä, vaikka Johan oli sanonut sen.

”Mattias. Lotta ja Mattias.”

”Aivan.”

Marstrandin yllä aamusta lähtien levännyt harmaa pilvipeite päästi lävitseen muutaman auringonsäteen, jotka saivat veden kimaltelemaan. Äsken vielä uhkaavalta näyttänyt meri muuttui yhtäkkiä kutsuvaksi ja ystävälliseksi, vaikka valkeista vaahtopäistä roiskui suolavettä aina kylpylän valkoruskeaan julkisivuun asti. Kuinka kauniilta kaikki näyttikään auringonpaisteessa.

Hetken kuluttua Karin avasi takkinsa napit ja pysähtyi tasaamaan hengitystään, kun kivipäällyste vaihtui kylpylän edessä soraksi.

"Soraa", hän ähkäisi. "Kunnon jumppa, kun renkaat uppoavat kuin suohon."

"Minähän sanoin, että voin työntää vaunuja."

"Tämä tekee minulle vain hyvää. Minun on pystyttävä olemaan kunnon vastus pojille kädenväännössä, kun palaan töihin."

"Pojille? Tarkoitatko roistoja?"

"Heitäkin."

Karin oli yrittänyt päästä kuntoon tekemällä kävelylenkkejä vaunuja työntäen sekä treenaamalla Havshotellin kuntosalilla. Päätäväisenä hän oli ostanut vuoden kausikortin, joka sisälsi pääsyn hotellin yleiselle kylpyläosastolle, mutta kauniina päivinä hän kävi mieluummin juoksemassa kallioilla ja Marstrandin saaren ympäri. Hän nautti siitä, että sai tuntea valon kasvoiltaan ja haistaa suolan ja meren tuoksun.

"Sanoitko jotain?" hän kysyi huomattessaan yhtäkkiä, että Johan katseli häntä.

"Sanoin", Johan totesi ja antoi työntämiensä lastenvaunujen liukua jalkakäytävällä eteenpäin. "Heidän on täytynyt maalata päiväkausia." Hän osoitti kahta kymmenen litran maaliämpäriä ja kasaa maalitahrojen peittämiä räsymattoja keltaiseksi maalatun julkisivun vieressä. "Vähän riskialtista tähän aikaan vuodesta."

Talo sijaitsi Långgatanin ja Villagatanin kulmauksessa. Siinä oli sisäänrakennetut koristeelliset puuparvekkeet ja niiden väliin oli pingotettu tummansininen banderolli, jossa luki valkoisella "Hotelli Nautic".

"Lotta ja Mattias", Karin toisti. "Onko heillä jossain talo, jossa he asuvat?"

"Ei, ymmärsin että he asuvat hotellissa."

"Mikä heidän kytköksensä saarelle taas olikaan?" Karin kysyi ja lähti jälleen liikkeelle. "Mennäänkö sisään, tännehän jäätyy."

”Tunnen Mattiaksen, he viettivät täällä kesiä, kun olimme lapsia. Mattias, hänen veljensä ja minä teimme sen laskettelu-reissun Chamonix’hin suunnilleen sata vuotta sitten. Hyvänen aika sentään.” Johan näytti uponneen muistoihinsa.

Kuuluisa laskettelu-reissu. Johanilla oli jopa video, jossa hän tulee vuorenrintettä alas koskemattomassa puuterilumessa. Komein kaartein ja kunnioitettavan joustavin polvin. Video oli näyttänyt mainokselta. Karin ei ollut ensin uskonut, kun Johan oli sanonut, että se oli hän.

”Häinkö ei siis ollut silloin kuvioissa mukana? Lotta siis.”

”Ei. Olen tavannut hänet vain muutaman kerran.” Johan sanoi sen tavalla, joka paljasti Lotan olevan vain yksi monien joukossa.

”Heillä on siis kaksi lasta.” Johan kertoi nimet, mutta Karin unohti ne saman tien, kun Johan oli sanonut ne ääneen. Toki Karin oli kuullut puhuttavan mamma-aivoista, mutta tähän teflonmuistiin hänen oli vaikea tottua. Puhuessaan puhelimes-sa hänellä oli tapana tehdä muistiinpanoja mahdollisuuksien mukaan, jotta muistaisi mistä soitossa oli ollut kyse. Nyt hän toisteli hiljaa itsekseen ”Lotta ja Mattias” toivoen muistavansa nimet oikein. Hänellä oli yleensä niin hyvä nimimuisti, kuinka hän oikein pärjäisi, kun palaisi taas töihin?

Toki monilla muillakin kollegoilla Göteborgin poliisissa oli perhe ja pieniä lapsia, ja he ymmärtäisivät, mutta ei tulisi mitään, jos ei muistaisi mitä oli pari minuuttia aiemmin puhuttu. Huonomuistisesta rikoskonstaapelista ei olisi paljonkaan hyötyä.

”Miten he tulivat ostaneeksi Hotelli Nauticin? Tarkoitin, että ei kai hotellia osteta tuosta vain?”

”Mattias teki siellä nuorempana keikkatöitä tiskarina. Vanha omistaja piti hänestä, hänestä oli mukavaa, että nuori paris-kunta halusi muuttaa tänne ja pyörittää hotellia ympäri vuoden.

Muistaakseni he ottivat sen haltuunsa viime keväänä.” Johan hieraisi otsaansa. ”Vai oliko se sitä edellisenä keväänä?”

”Selvä.”

”Mitä teemme Sebastianin kanssa?” Johan kysyi ja vilkaisi nukkuvaa poikaansa.

”Miten niin? Vedetään vaunut sisään ja toivotaan, että hän nukkuu vielä vähän aikaa. Katsotaan miten käy.”

”Mitä jos hän alkaa itkeä?”

”Ei kai kaikkea kannata murehtia etukäteen?” Karin totesi. ”Mehän lupasimme tulla päivälliselle.”

”Pahimmassa tapauksessa meidän on lähdettävä kotiin”, Johan pohti ääneen.

Karin huokaisi.

”Hyvänen aika, heillähän on kaksi lasta, kyllä he tietävät, millaista se on. Lisäksi he tiesivät kutsuessaan meidät, että meillä on vauva.”

Joskus Karin oli tulla hulluksi, sillä Johan murehti niin paljon sitä mitä muut ajattelivat heistä. Luultavasti siksi, että huomaavaisuus oli periaatteessa hieno ominaisuus, mutta joskus sen kanssa saattoi mennä liian pitkälle.

Käveltyään kulman ympäri he pääsivät tuulensuojaan. Talo oli L:n muotoinen, ja kivipäälysteinen polku johti rakennuksen keskellä olevalle sisäänkäynnille. Kupariseen astiaan istutettu kanerva kökötti kahden polkupyörävaunun ja punaiseksi maalatun tavaramopon vieressä, joissa oli hotellin nimi.

Ovi avautui ennen kuin he ehtivät koputtaa. Punatukkainen nainen astui ulos. Hänen kasvoilleen levisi hymy.

”Hei, hienoa, että pääsitte tulemaan”, hän sanoi.

”Kiitos että uskalsitte kutsua kylään tällaisen perheen puolivuotiaan vauvan kanssa. Meillä ei ole aavistustakaan, miten tämä tulee menemään”, Karin sanoi ja ojensi kätensä. ”Karin.”

”Lotta. Meillä on itsellä neljä- ja seitsemänvuotiaat lapset. Benjamin ja Felicia. Elämä heidän kanssaan on ajoittain yhtä jännittävää. Etuna on kai, että he nukkuvat läpi yön.”

”Oi”, Karin huokaisi.

”Tiedän. Muistelen sitä aikaa kauhulla.”

”Mitäs täällä tapahtuu?” tummahiuksinen mies ilmestyi Lotan taakse ja esittäytyi Mattiakseksi. Hänen ilmeensä kirjastui hänen nähdessään Johanin.

”Hitto, kuinka siistiä”, Mattias sanoi, tarttui Johanin käteen ja laski toisen kätensä tämän olkapäälle ennen kuin kurkisti vaunuihin.

”Täälläkö se pikku vesseli on?”

”Hän nukkuu”, Johan sanoi vaimealla äänellä. Aivan kuin suljetut luomet eivät olisi olleet tarpeeksi hyvä vihje.

”Hän näyttää tosi kiltiltä”, Mattias totesi.

”Pitää paikkansa, silloin kun hän nukkuu. Mutta ulkonäkö voi pettää”, Karin vastasi miettien, miten levänneeltä isäntäpari näytti. ”Välillä seison lautalla, katselen ihmisiä ja ajattelen, että kaikki muut ovat varmasti nukkuneet yönsä hyvin.”

”Tiedän tarkalleen, mitä tarkoitat”, Lotta vastasi.

”Täällä näyttää tosi hyvältä. Oletteko maalanneet?” Johan kysyi. Täysin tarpeeton kysymys ottaen huomioon talon seinään nojaavan ”Vastamaalattu”-kyntin.

”Kuvittelimme, että olisimme ehtineet tehdä sen keväällä, mutta maalaamisesta ei tullut mitään, ja sitten meidän oli pakko avata hotelli kesäkaudeksi, ja aika loppui kesken. Homma oli siis hoidettava nyt”, Mattias sanoi, kallisti päätään taaksepäin ja tarkasteli julkisivua. ”Pirun hyvä tuuri sään suhteen.”

”Oliko kyseessä joku paikallinen yritys?”

”Niinkin kai voisi sanoa. Henrik. Veljeni”, Mattias sanoi vilkaisten Karinia kuin selittääkseen kenestä oli kyse.

”Olipa hyvä tuuri, että veljesi on maalari”, Karin totesi.

”No, hän tekee täällä talonmiehen ja jokapaikanhöylän hommia.”

Lotta teki eleen sisätilojen suuntaan, ja hän ja Karin astuivat peremmälle. He jättivät miehet ovensuuhun.

”Rohkeaa ottaa hotellitoiminta haltuun. Onko kumpikaan teistä tehnyt vastaavia hommia aiemmin?”

”Olin hotellinjohtajana Tukholman Sheratonissa tavatesani Mattiaksen. Sitten muutin ja päädyin Göteborgin SAS Radissoniin, tiedäthän sen paikan Drottningtorgetin varrella.”

Karin tiesi mitä hotellia Lotta tarkoitti. Rakennus sijaitsi Södra Hamngatanilla kanavan vieressä.

”Ja nyt olen täällä. Vähän erilaista, kun on oma paikka. Olen tottunut siihen, että taustalla on suuri organisaatio. Siellä tiesi aina kenelle soittaa, ei tarvinnut kuin nostaa luurin. Sitä oli enemmänkin organisoija, joka piti huolen siitä, että kaikki toimi.” Lotta pudisti päätään. ”Täällä on vähän erilaista. Olen yleensä yksin paikalla ja viime aikoina myös Henrik, Mattiaksen veli. Mattias auttaa ollessaan kotona, mutta hän on paljon poissa. Hän piti työnsä, koska emme tienneet, miten tämä lähtisi sujumaan.”

”Mitä hän tekee työkseen?”

”Myy keittiölaitteita suurkeittiöille. Me tapasimme, kun Tukholman hotellissa remontoitiin keittiötä.”

Karin nyökkäsi ja katseli ympärilleen pienessä mutta viihtyisässä aulassa. Sohva ja kaksi nojatuolia huoneen yhdessä nurkassa. Vaakalaudoitus peitti sekä seinät että vasemmalla puolella olevan vastaanottotiskin. Tiskin takaa pilkisti toinen huone.

”En ole itse asiassa koskaan käynyt täällä”, Karin myönsi. ”Onpa täällä upeaa.”

”Kiitos! Haluaisitko katsella ympärillesi?”

Lotta näki Karinin katseen suuntautuvan avoimelle sisäänkäynnille, jonka luona Johan seisoi yhä takki päällä. ”Kahden aikuisen miehen luulisi pärjäävän yhden vauvan kanssa.”

”Jää nähtäväksi”, Karin sanoi ja käveli ovelle. ”Johan, Lotta näyttää minulle paikkoja.”

Johan oli täysin uppoutunut keskusteluun Mattiaksen kanssa ja nyökkäsi.

Karin tunsu olonsa aina ristiriitaiseksi lähtiessään poikansa luota. Tuntui kuitenkin helpottavalta, kun sai tehdä jotain ilman että joutui raahaamaan Sebastiania mukanaan. Niinkin yksinkertainen asia kuin vessassa käynti yksin tai päivällisen syöminen vielä lämpimänä tuntui nykyään ylellisyydeltä.

Lotta osoitti valkoiseksi maalattuja seiniä. ”Olemme juuri saaneet paneelit paikoilleen. Haluaisin ripustaa tänne vanhoja mustavalkoisia valokuvia.” Hän viittoili käsillään kuin olisi ripustanut kehyksiä näkymättömiin koukkuihin. ”Tuoda taloon vanhojen tarinoiden ja saaren historian tuntua.”

”Loistava ajatus. Puhu asiasta Johanin kanssa, hän tietää yleensä paikkojen historiasta.”

”Aivan, Mattias kertoikin minulle, että Johan on hyvä sellaisessa, joten ajattelinkin ottaa asian puheeksi. Tässä voisi istua sohvalla, juoda kupin kahvia ja katsella valokuvia. Olisi mahtavaa saada tänne kuvia edellisistä omistajista.”

Lotta osoitti oikealla puolella olevia portaita, viisi askelmaa sisäänkäynnin vieressä. ”Portaikko johtaa ruokasaliin, jossa syömmme päivällisen. Ja täällä ovat pohjakerroksen huoneet.”

He siirtyivät kapeaan käytävään, jossa kokolattiamatto vaimensi askelten äänen ja lattia antoi kevyesti periksi jalkojen alla. Seinät oli päällystetty vaalealla tapetilla. Ovet olivat vanhanaikaisia ja niiden ovipumput osoittivat käytävälle. Ovilla ei ollut kortinlukijoita, vaan messinkiset kahvat ja lukot tavallisille avaimille. Lotta pysähtyi käytävän päässä olevan oven luona.

”Tämä on yksi lempihuoneistani”, hän sanoi ja avasi valkoiseksi maalatun oven.

Tapetti oli vaaleansininen ja siinä oli tummempi kuvio, jonka väriä verhot ja päiväpeitto toistivat. Parivuode oli sijoitettu siten, että herätessä sai ihailla ikkunasta näkymää pohjoisväylälle.

”Vau!” Karin huudahti. ”Täällä olisi ihana syödä aamiaista sängyssä.”

Lotta hymyili. ”Ylemmässä kerroksessa on vielä parempi näköala. Pidän kuitenkin siitä, että täällä sekä katu että vesi ovat lähellä.”

Karin nyökkäsi ja tukahdutti haukotuksen. Toivottavasti Lotta ei huomannut.

”Mukulakivikatu on kyllä hieno, mutta muuten tuo mäki on talvella yhtä tuskaa.”

Lotta nauroi ääneen. ”Tiedetään! Meille piti toimittaa jääkaappi viime talvena, mutta kuljetusliikkeen tyyppi jätti sen ulos. Väärälle kadulle. Oli helvetinmoinen urakka saada se tänne. Jessus.”

Viime talvena. He olivat siis muuttaneet saarelle edelliskeväänä.

Talo tuntui enemmänkin täysihoidotalta kuin hotellilta. Huonekalut oli maalattu valkoisiksi ja näyttivät vanhanaikaisilta. Vanhoilta mäntyhuonekaluilta, jotka oli kunnostettu.

”Sen sijaan, että me olisimme heittäneet kaiken vanhan menemään, pyrimme maalamaan ja hyödyntämään sen, mitä täällä jo oli. Tai me ja me. Lähinnä minä haluan säilyttää vanhaa. Osa tavaroista oli liian rumia, joten ne piti hävittää, mutta olemme pystyneet käyttämään suurinta osaa. Yläkerrassa on kokonainen huone täynnä vanhoja huonekaluja. Osa niistä on todella vanhoja. Ainakin luulisin niin.”

”Täällä on kodikasta”, Karin totesi.

"Niinkö sinusta? Kiva kuulla. Olemme yrittäneet tehdä hotellista persoonallisen," Lotta sanoi ja oikaisi verhon helmaa. "Huoneissa on käytetty erilaisia tapetteja ja kankaita."

He jatkoivat matkaa jutellen ja nousivat portaita hotellin seuraavaan kerrokseen. Aina silloin tällöin Lotta avasi oven ja esitteli jonkin huoneista, joista kaikista avautui erilainen näky-mä katoille tai viereisille kaduille.

"Mutta missä te asutte?"

"Täällä. Asuntoja on kaksi." Lotta osoitti portaita joista pääsi tasanteelle, jolla oli kaksi ovea. "Henrik asuu toisessa ja me toisessa. Tule, niin näytän", hän sanoi, otti muutaman reip-paan askeleen ja avasi valkoiseksi maalatun oven. "Meillä on olohuone, kaksi makuuhuonetta ja toisessa päässä on kylpy-huone suihkulla. Niin pieni, että vessanpytylle päästäkseen on pakko peruuttaa."

Karin nauroi.

"Olen tottunut veneisiin, joten se ei kuulosta ollenkaan han-kalalta. Entä keittiö?" Karin kysyi. Asunnossa oli viistot katot, ja sinne tänne oli tehty pieniä kattoikkunoita, joiden kautta tulvi valoa.

"Täällä on pieni keittokomero ja jääkaappi, eli ruuanlaitto kyllä onnistuu, mutta yleensä kokkaamme alakerrassa."

Ikkunansyvennykset olivat niin syviä, että niillä mahtui is-tumaan, ja niihin aseteltujen tyyntyjen perusteella joku muukin oli näköjään tullut ajatelleeksi sitä kuin Karin. Harmaa neule-takki lojui ikkunan nurkassa.

"Tapaatko istua tuolla?" Karin kysyi osoittaen villatakia.

"En niin usein kuin haluaisin. Tosi harvoin."

Karin käveli ikkunalle ja katsoi ulos hämärään. Hän piti syk-systä, lukuun ottamatta sitä, että pimeys laskeutui niin nopeasti. Täältä näki pohjoisväylälle merenkulkijat ohjaavan Lyktanin majakan valon. Villagatanin toisella puolella sijaitsevien talojen

ikkunoista loisti valoa, ja hän näki ihmisten puuhastelevan sisätiloissa. Hänen teki mieli pyytää huopaa ja asettua istumaan.

"Luoja, kuinka ihana paikka. Tosi upea! Katso, luotsivene on lähdössä."

He seisoivat vaiti ja katselivat vähän matkan päässä pimeydessä ohi lipuvan veneen valoja. Karin huokaisi.

"Oletko kunnossa?" Lotta kysyi.

"Johan nyt toki", Karin sanoi siirtäen katseensa ikkunasta. Joskus häneen iski tämä sama haikeus, joka oli seurannut häntä niin kauan kuin hän muisti. Seikkailun kaipuu, että voisi vain nostaa ankkurit ja purjehtia pois. Kaipuu, jonka olemassaolosta Johan tiesi, mutta jota hänen oli vaikea ymmärtää. Se teki Karinin levottomaksi. Tämä perhe oli totaalaisesti kiinni yhdessä ja samassa paikassa. Tehnyt työstä osan perhe-elämää muuttamalla asumaan omistamaansa hotelliin. Täältä ei voinut tuosta noin vain lähteä. Hänen vatsansa murisi, toivottavasti ei liian kuuluvasti.

"Tosi viihtyisää", hän sanoi ja hymyili Lotalle.

Vaatekaapin ovi avautui hitaasti, aivan itsestään.

"Ovet aukeavat, kun on tuulista", Lotta sanoi ja työnsi valkoiseksi maalatun säleoven kiinni.

"Sellaista se on vanhojen talojen kanssa", Karin totesi. "Ne elävät."

Lotan kasvoilla häilähti huolestunut ilme.

"Hyvällä tavalla siis. Niillä on sielu." Karin halusi pehmentää ilmeisesti väärältä kuulostaneita sanoja mutta ei keksinyt parempaakaan sanottavaa ja päätti pysyä hiljaa.

"Täällä on oma tuoksunsa."

Lotta säpsähti. Hänen otsaltaan äsken jo kadonnut ryppy palasi jälleen.

"Savun tuoksuko? Haistatko sinäkin sen?"

"Mitä? En, pikemminkin laventelin."

Lotta nyökkäsi ja osoitti potpourrikulhoa. ”Mennäänkö? Esittelen sinulle loputkin talosta”, hän sanoi.

Jokaisella käytävällä oli vaahtosammutin, ja siellä täällä oli lipasto tai pieni pöytä, jonka päällä oli maljakko tai ruukku.

”Hotelli koostuu kahdesta toisiinsa yhdistetystä talosta”, Lotta selitti. ”Siksi tilat ovat vähän miten sattuu.”

Karin nyökkäsi ymmärtävästi.

”Sen takia pidänkin tästä paikasta. Katso tätä”, Lotta sanoi ja veti esiin avainnipun avatakseen oven. Lotan etsiessä oikeaa avainta Karin huomasi, että ovi oli jo raollaan, ja huomautti siitä.

”Outoa”, Lotta vastasi ihmeissään. ”Olin niin varma, että laitoin oven lukkoon.”

2.

Marstrand, huhtikuu 1849

JOHANNA KIITTI KIPPARIA ja tarttui auttavaan käteen. Huhtikuun aurinko lämmitti mukavasti hänen noustessaan maihin Marstrandsönin laiturilla. Hän otti vastaan ojennetut kapsäkinsä ja laski ne viereensä. Maa oli päällystetty katukivillä. Laiturin varrella kohosi suuria varastorakennuksia. Ja myös puutaloja, oikeita taloja, joissa oli kivijalka, rappuset ja ulkovi. Aivan erilaisia kuin ne yksinkertaiset torpat, joihin hän oli tottunut.

Hän vilkaisi matkatavaroitaan. Pitäisikö hänen pyytää jotakuta viemään ne kärryillä? Ehkä olisi sopimatonta kantaa niitä? Mutta juoksupoika haluaisi maksun, ja Johanna halusi pitää hyvää huolta niistä muutamista lanteista, jotka hänellä oli. No, eihän matka kovin pitkä ollut, mikäli hän oli ymmärtänyt asian oikein, ja maatiloilla rehkimisen jälkeen hänen käsivartensa olivat jäntevät ja vahvat. Hän otti kapsäkin kumpaankin käteensä ja lähti kävelemään. Tavasi hitaasti kylttien kirjoitusta, joiden mukaan tuossa oli kangaskauppa, ompelimo, leipomo ja apteekki. Ajatella, että kaikki tämä oli käden ulottuvilla. Hän kuuli ovikellon kilahtavan iäkkään naisen avatessa apteekin oven. Johanna pysähtyi hetkeksi katsoakseen ikkunoista sisään ja näki apteekkarin tiskin takana. Mies kiipesi tikkaita

ylimmälle hyllylle, nosteli alas tummia lasipulloja ja availi laatikoita. Johanna katseli häntä lumoutuneena. Kuvitella, miten monenlaisia asioita piti osata. Ovikello helähti jälleen ja herätti Johannan ajatuksista. Eihän hän tähän voinut jäädä seisokselemaan. Hän muistutti itseään siitä, miksi oli täällä ja jatkoi matkaa. Mäkeä ylös, mäenharjanteen yli ja raatihuoneen kohdalta oikealle. Pienen sorapäällysteisen aukion laidalla sijaitseva talo oli ainoa kivistä rakennettu. Kaksikerroksisena, ullakkohuoneineen ja kauniisti koristellulla päätykolmiolla varustettuna se näytti aivan linnalta. Hän käveli hitaasti eteenpäin kykenemättä irrottamaan katsettaan kivijulkisivusta ja sen lukuisista ikkunoista.

Tänään hänen oli määrä aloittaa työnsä Margareta Sofia Nordströmin piikana. Kultaseppä Nordströmin kuusikymmentäkolmevuotiaan lesken. Siispä tärkeän henkilön, oli Johannan äiti selittänyt. Leski saattoi ottaa porvarioikeuden itselleen ja jatkaa yritystoimintaa miehensä kuoleman jälkeen. Nuoret kultasepänkisällit avioituivat leskien kanssa heidän iästään riippumatta saadakseen porvarioikeuden itselleen. Laillinen oikeus kultasepän ammatin harjoittamiseen oli erittäin arvokas. Margareta Sofia Nordström tuskin menisi uudelleen naimisiin, äiti ei pitänyt sitä todennäköisenä. Lesken ei tarvinnut. Todennäköisempää oli, että hän antaisi poikansa Sven Edwardin ottaa yritystoiminnan haltuunsa. Ellei ollut sitä jo tehnytkin. Sven Edward oli ollut toisella töissä Göteborgissa ja palannut saarelle isänsä kuoleman jälkeen.

”Käyttäydy sitten kunnolla.”

Sanat olivat painuneet tyttären mieleen. Hän tekisi totisesti parhaansa, mutta sitten oli vielä se toinen asia. Sehän ei välttämättä pitänyt paikkaansa. Ehkä hän oli vain myöhässä. Mutta hän ei ollut koskaan myöhässä. Ei koskaan.

TYYNTÄ MYRSKYN EDELLÄ

Vuonna 1867 Marstrandin saarella riehuu tulipalo, joka tuhoaa useita asuinkortteleita. Palo näyttäisi saaneen alkunsa Johannan, saarella asuvan kultasepän piian keittiössä. Oliko kyseessä tuhopoltto?

150 vuotta myöhemmin Marstrand kukoistaa ja uusi hotelli on avannut ovensa. Saarelle vanhempainvapaalla palannut rikoskons-
taapeli Karin Adler on ystäväystynyt hotellin omistajan kanssa. Kun lähistöllä ankkurissa olevalla rahtilaivalla tapahtuu epäilyttävä kuolemantapaus ja salaperäinen helikopteri alkaa kaarrella saaren yllä, alkaa Adler tutkia tapahtumia omin päin.

Miten 150 vuotta sitten saarella elänyt piika liittyy epäilyttävään kuolemantapaukseen ja saaren uuteen hotelliin? Jotakin paha on tapahtumassa Marstrandissa, ja Karin Adler joutuu pian uransa vaikeimman arvoituksen eteen. **Ann Rosmanin** dekkarisarjan jännityksentäyteinen seitsemäs osa *Myrskyn silmä* tarjoaa yllätyksiä ja juonenkäänteitä aina viimeiselle sivulle saakka.